

almindelige, og fordi Digteren *ikke* lægger sin Finger paa noget bestemt ømt Punkt, drives man til at granske efter, hvor den Skyld egenlig er, som saa uvægerlig kalder den onde Skæbne ned over Doktorens Hus.

Saa forskellig Doktor Baarvigs Børn optræder, saa staar de dog alle tre eller fire — for den ligesaa »vidtløftige« om end mindre tragiske Bertha hører med — som Repræsentanter for en Slægt, der har givet saa mange flere lyse Haab end Indfrielser. Og saa meget stærkere har Skuffelsen været, som netop denne Slægt havde faaet alt det i Faddergave, som den foregaaende havde savnet og sukket efter, Sympati fra de ældres Side, Plads for sin Ejendommelighed, Frihed til at udvikle sig og den dermed følgende Tro paa sig selv og sin Mission.

Hvor mange af os har ikke tænkt, at Savnet af dette var det eneste, der hindrede os i at sejre i »Kampen for Lykken«. Hvad kan Forældre gøre mere end give alt dette, og saa tilmed som Doktoren og Fru Bente »plukke Dunene af sig selv,« for at Børnene kan være med i det ny, som Tiden bringer, og som de længes imod?

Der er dog en Mangel, som vistnok er hel typisk og som maaske endog gør, at den Medfølelse, de unge møder, er dem mere farlig, end Modstand vilde være. Forældrene staar selv som umyndige Børn overfor Tidens Rørelser. De hilser disse med Glæde og Interesse, men er ganske ude af Stand til at bedømme deres virkelige Værdi og kan derfor ikke afgøre, hvor der skal holdes igen, og hvor ikke. De lider stærke Kvaler, naar der skal tages en Beslutning — om Minka tør sendes paa Fodtur med fremmede unge Herrer og Damer, om man bør skrive under paa en Veksel for Kjel, om Endre har Ret i, at Operettesang er Sang i fortrinlig Forstand o. s. v.; men de er aldrig heldige i deres Afgørelser, og kan derfor ikke støtte Børnene, som de burde. Og naar Endre som et uartigt Barn vil kaste Skylden for at han mislykkes over paa Forældrenes Mangel paa Verdensklogskab, er der et Gran af Sandhed i hans Tale — de har i Virkeligheden vidst meget lidt om, hvad det var for en Verden, de sendte deres Børn ud i. De har ment, at naar de lærte dem »at ride, skyde med Bue og tale Sandhed« eller som Kold udtrykker den simple etiske Fordring, der for